

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

תרגומה אביי במחיקתא. מה שהקשה בקונטרס לפי תשובת הגאונים נראה דלאו פירכא היא דכי אם התנה עמו להוליך ברזל או אגנים והוליך סובין או נוטה ה"נ דאם יוסף יהא חייב: **סתם** ספינה בת תלתין בורדין. משמע דמוספת אחד משלשים ואם כן מתנתא סאה לגמל

משמע דמשא גמל כור וק' לריב"ס דבפ' מי שהשחין (שנת ד' קנה): אמר רב ירמיה מדפסי לדידי חזי לי הווא טייעא דלוכלה כורא ואטענה כורא משמע דשאר גמלים אין טוענים כל כך אלא הווא שהיה משונה וי"ל דכפ"ה התם דלטענה כורא למונות אותו הדך לנד שאר המשאוי וכן נראה דאין סברא שיוכל להאכיל לגמל אפילו ע"י אציקה כדי משאו כפעם אחת: **נימא** תנן סתמא ד"א בר' מאיר. מדמי ליה אומן לשוכר דכי היכי דאומן הוה שומר שכל אע"פ שאינו נוטל שכר על השמירה אלא שכר טורחיו ה"נ שוכר הוה כשומר שוכר אף על פי שאינו נוטל שכר שמירה אלא כיון שנהנה ממנה בשכר שנותן: **דקא** יהיב איה (ט' [בפ'] פורתא הוה ע"יה שומר שבר. והוה מני לאקשווי מי לא עסקינן דלא יהיב טפי פורתא אלא בלאו הכי פריך ליה ספיר: **דקא** תפיס איה אאגריה הוה שומר שבר. וא"ת הא דתנן צמתני הלוהו על המשכון שומר שכר ודחיק לאשכוחי טעמא בגמ' דהוה שומר שכר כדשמואל או כרב יוסף לימא טעמא דבהאיא הנאה דתפיס ליה אחזיבה הוה שומר שכר וז"ל דהתם לא איתחני מלוה מדי דאין מריח צמיה שהלוה נמנה שלא היה מלוה ולא היה לו משכון וא"ת שוכר נמי בהאיא הנאה דתפיס ליה לאשכוחי שנתן ליהו שומר שכר וי"ל דאומן ודאי הוה שומר שכר כנמאי דתפיס אאגריה לפי שרוב אומנים עושין מלאכה צמיה בעל הבית ואינם תופסים כלום בשכרם וזה שעושה צמיתו ותפוס ככלי נהנה הרבה אבל שוכר אין לו הנאה שכל שוכרים תופסים בדבר ששכרו דאין יכולין לעשות מלאכתן אם לא היה צדשות:

שש עשרה שעורים חייב הא שלשת קבין פטור **תרגומה** אביי במחיקתא ת"ר א"ק בכתף אדריב לעריבה יבור לספינה שלשת כורים לבורני גדולה אמר מר קב בכתף אם איתא דלא מצי ביה בר דעת הוא לשדיה אמר אביי בשחבטו לאלתר רבא אמר אפילו תימא בשלא חבטו לאלתר לא צריכא אלא לאגרא יתיירא רבא אשי אמר יהוה סבור חולשא הוא דנקיב ליה כור לספינה שלשת כורין לבורני גדולה אמר רב פפא ש"מ סתם ספינות יבת תלתין כורין למאי נפקא מינה למקח וממכר: **בתנאי** הכל האומנין שומרי שכר הן וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם ישמור לי ואשמור לך שומר שכר ישמור לי וא"ל הנח לפני שומר חנם הלוהו על המשכון שומר שכר ר' יהודה אומר הלוהו מעות שומר חנם הלוהו פירות שומר שכר אבא שאול אומר רשאי אדם להשכיר משכונו של עני להיות פוסק והולך עליו מפני שהוא כמשיב אבידה: **גמ'** לימא מתניתין דלא כרבי מאיר דתניא ישוכר כיצד משלם רבי מאיר אומר כשומר חנם ר' יהודה אומר כשומר שכר אפילו תימא רבי מאיר בההיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ואני ליה לדידיה הוה עילויה שומר שכר אי הכי שוכר נמי בההיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ומוגר ליה לדידיה הוה עילויה שומר שכר אלא אפילו תימא ר' מאיר בההיא הנאה דקא יהיב ליה טפי פורתא הוה עילויה שומר שכר שוכר נמי מו לא עסקי' דקא משוי ליה טפי פורתא אלא אפילו תימא ר"מ בההיא הנאה דתפיס ליה אאגריה דלא בעי למיעל ולמייפק אוזוי הוה עילה ש"ש איבעית אימא כדמחליף רבה בר אבוה ותני שוכר כיצד משלם ר' מאיר אומר כשומר שכר רבי יהודה אומר כשומר חנם: **וכולן שאמרו** טול את שלך והבא מעות שומר חנם: **תנן** התם אמר לו שואל שלח ושלחה ומתה חייב הא

שש עשרה. מוספת סאה להשוותן למשאו החמין: **חייב**. בשביל הנפח: הא שלשה קבין פטור. כדרכא: **במחיקתא**. אני שמעתי שעורין שהתלעו וכן (ב) צפי' תשובת הגאונים אבל לדידי קשיא לי מה לי התלעו ומה לי לא התלעו והרי יש כאן נפח של לתן ושלתת קבין וקמני פטור ולאציי נפח כמשאוי דהא לאו התלעו נמי שעורין קליס הם ומחייב להו אציי משום ניפחא. ונראה לי שמשא החמור לתן ומדידתן טפופות ט"ו סאין ולא מחוקות ומוקו לה אציי בט"ו מחוקות שהמתק פחות ג' קבין ואין כלן אלא מוספת נפח שלש קבין של לתן טפופות. טפופות לא מחוק ולא גדושה. מחוקות ריש"ש: **קב** לנפח. קב הוה מוספת לאדם הנושא בכסף וחיוב המוסף בקלקולו. מכאן אתה למד שמשא אדם צינוי שלשים קב שהן חמש סאין דתנן מוספת החמור שלשה קבין שהן חמי סאה ומהא לתן ט"ו סאין אלמא מוספת אחד משלשים כמשא הוה ואשמעינן דאם הוסף עליו קב חייב. לקמן פריך והרי הוא צן דעת אי לא מני ציה לשדייה אארעא: **אדריב** לעריבה. לתן הוה מוספת למשאו ספינה קטנה: **כור**. הוה מוספת לספינה צינויית: **בשחבטו לאלתר**. לא הספיק לפרק המשא מעל כתפו עד שרצן ממת משאו: **בא** פורתא כורין. לריכה שחאה (ה) [גדולה ומהא] צק הולכת על פני המים דהא מוספת אחד מלי' הוה ומדקמני כור לספינה ש"מ ספינה בת שלשים: ה"ג א"ר פפא ש"מ סתם ספינה וכו' למאי נ"מ למקח וממכר: **בתנאי** כל האומנין. קבלנין המקבלן עליהן לעשות המלאכה בצמיה: **שומרי שכר**. להמחייב צגיניה ואצידה וטעמא מפרש בגמרא: **וכולן שאמרו טול את שלך**. שכר גמרתיה ומשחולאנו הכא מעות שאני מעבדו לתפוסו על שכרי הרי הוא מעמיה ש"ח. הלוהו. מעות על המשכון: **שומר שכר**. שכר מלוה: הלוהו מעות שומר חנם. דלית ליה לרי' יהודה שכר מלוה לענין דינא: הלוהו פירות שומר שכר. דדרך פירות להקריב: **מוסר אדם להשכיר**. לאחרים: **משכונו של עני**. שכרו: **להיות פוסק עליו**. שכר: **הסולן**. ממיד ופוחת מן החוב. ובגמרא¹ מפרש באיזה משכון קאמר: **גמ'** שוכר. צמיה: **כינד משלם**. דשומר חנם ושומר שכר ושואל כתיבי שוכר לא כתיב ומהו דין חייבו לענין

גגיבה ואצידה פטור או חייב: **רבי יהודה אומר כשומר שכר**. הואיל ולהנחתא הוה אללו אע"פ שנתן שכר פעולתו ש"ש הוה דאי לא יהיב שכר הוה שואל וחייב כחונסין השתא דיהיב ליה אגרא לא הוה שואל והוה ש"ש: **ר' מאיר אומר כשומר חנם**. דקא יהיב אגר מלאכתו ואינו נוטל שכר על שמירתו. ואומן דמי לשוכר שלהנחת שכר אומנתו היה אללו אבל לא שכר שמירה הוה נוטל אלא שכר פעולה: **דקא יהיב ליה טפי פורתא**. שאי אפשר לנמנע שכר קבלנות לשכר דמי פעולה שלא יעול יותר: **מי לא עסקינן דקא משוי ליה**. אחילוי' משאר משכירי בהמה מי לא אמר רבי מאיר נמי דהוה שומר חנם: **משוי**. ליטנא דמוחיל ומשכיר בשוה כמו (פוכה דף לז' ט"ז) אשוי צינוי (גמ' ד' נג). ושוי לברסקין: **ואביעית אימא**. אי נמי דמי אומן לשוכר קא מיתוקמא מתני' כרבי מאיר כדמחליף וכו'. ומיהדר לאוקמא כר' מאיר משום דסתם משנה ר"מ: **תנן הסס**. לקמן צפקה השואל (ד' נח): אמר לו השואל שלח אותה לי ציד עבדך או שולחך: **ושלחה ומתה**. כדרכה דדרך קודם שמיכנס לצימו: **חייב**. כחונסים שמשעה שמתרה לשלומו צמיות השואל נתחייב השואל כחונסיה. ואם לא אמר לו שלח אלא המשאיל שלחה לו כשאמר לו זה השאילני פרתך אמר לו הן ועמד ושלחה ומתה דרך פטור: **וכן בשעה שמתוירה**. אם מסרה השואל ליד השליח להשיבה לבעלה ולא אמר המשאיל שלחה לי ציד פלוני ומתה חייב דלא קמה צדשותיה דמשאיל: **לא שנו**. שהשואל חייב צה עד שתבא ליד המשאיל: **אלא שהחזירה כחון ימי שאילתה**. שא"ל השאילני עד זמן פלוני והחזירה כחון הזמן דהתם אכתי לא כליא שלחה עד דאתיא ליד בעלים: **אבל לאחר ימי שאילתה פטור**. ואפילו צמיתו של שואל מתה משכלו הימים אינו שואל עליה: **וכולן שאמרו וכו'**. טעמא דגלי דעתיה שאינו חפץ להיות עוד שומר עליה: הא

וכן בשעה שמתוירה אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא ילא שנו אלא שהחזירה בתוך ימי שאילתה אבל לאחר ימי שאילתה פטור מתיב רב נחמן בר פפא וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם

(א) שנת נב: וש"י.
(ב) לקמן נג. לה: כ"ק מה:
(ג) שבעות מע: (א) גם זה
(ד) לקמן נח: (ה) ר"מ.
(ו) לקמן סב: (ז) ו"ל ציה
משאר יענין. (ח) וספקים
(ט) ר"מ.

הגהות הב"ח

(א) ריש"ש ד"ה במחיקתא וכו' וכן פירש בתשובת הגאונים:

גליון הש"ס

ריש"ש ד"ה קב בכתף וכו' לקמן פריך. ע"י תשובת ה"ש הלוה מאימ' סי' כ:

לעני רש"י

ריש"ש וריש"ש. חלקיה. בלתי גדרושה.

מוסף רש"י

וכן בשעה שמתוירה. אם שלח השואל ציד צנו ועבדו או שלוחו, או ציד עבדו ושלוחו של משאיל, לא יאה ממשות של שואל עד שתבא ליד המשאיל ואם המשאיל צמיה, אמר לו לו השואל שלחה לי או שאומר וא"ל המשאיל שלחו וכו' ומתה פטור. (ליתמו צח).

השוכר את האומנין פרק ששי כבא מצינא

פ.ב.

עין משפט
נר מצוה

(א) שנוטת מנ: (ב) סס מד.
פסקים לא: גיטין לו.
קדושין ח: (א) ו' תוס'
ע"ב: (ד) לעיל כט: ב"ק נ:
שנוטת מד: מדרס לג:
(ס) ג"ל שוה: (ז) ונכוחות
מט: (ח) ו' ופלה ד:.

מוסף רש"י

קתא: בית ד' (שבועות
מ:). אבד קתא דמגלא
אבד אלפא זורי: דסבר
וקביל: אבל כל זמן שזין
קיימין על כרחו גובה חובו,
אם מלוה סתם הוא, סתם
מלוה שגם יום, ואם פירש
לו זמן כשיעור זמנו יפטר,
ולא מצי לממר כפתי
וקבילת, דאי לשם משכון
קבלת, לשם פירשן לא
קבלת, וזין דקבילת לשם
משכון כל כמה דלא מהיר
ליה משכניה לא בני ולא מצי
פטר נפשיה דבמי שזין
(סו). מנין לבעל חוב
שקונה משכון: כל ימי
הלוואה התשכון קני לו ואם
נאמץ מייד כחונקין, אשכח
עליו לא בשומר חסו ולא
כשומר שטר ששטרין
כחונקין, אלא כולו כשטרין
ובשטרין עומד (פסחים
כא:). ולך תהיה צדקה.
השגת העובט כתיב: אי
אמת קונה משכון איכא
צדקה הכא שכינה ששכ
כשלתמו, ששאלו לו זה דבר
הקני לו, ואם אינו קונה,
צדקה בהשכנה זו מנין, על
שלו שכח (סו). שלא
בשעת הלוואה: מנין ע"י
ג"ד, דכתיב משתעי קתא,
דכתיב לעיל מניה בחון
מעמד והאשכח וגו', ואמר
מר זה שלוח כ"ד (שבועות
מ:). שומר אבדה: הכניס
אבדת חנינו לנימו, דכתיב
ואספתו אל מוך ביתך וביק
(נ:). כשומר חנם: ואינו
חייב אלא כפשיעה (עירך
כ:). כשומר שכר: וחייב
בגניבה ואבדה, דשומר שכר
מלוה הוא, דשופק בנזנה
פטור מן המלוה (סו) א':
שכר מלוה (שבועות מ:).
לימא דרב יוסף תנאי
היא, דמלתא דרבה ודאי
תנאי היא, דר' עקיבא ודאי
ליה דרבה, אלא דרב יוסף
מי לימא תנאי היא, מי מני
לאוקמי לר' אליעזר כותיה
(סו).

על המשכון. בשעת הלוואה משמע: ומסני. שהלווה פירות: אי
הכי קמה ליה מסני דלא כרבי עקיבא. דקתני אצל אס הלווה
מעות שומר חנם ואנן קיימא לן במסכת סנהדרין (דף פו.)
בכולהו סתמי סתם משנה רבי מאיר
ספרי ר' שמעון וכולהו אליבא דר'
עקיבא: לימא. ר' אליעזר ור' עקיבא:
דכלא שוי שיעור וזוי קא מפלגי
ובדשמואל פליגי. דאי בדשוי מודה
ר' אליעזר לגזביינא שקליה ודכלא
שוי פליגי דלרבי אליעזר לית ליה
דשמואל דלמר אבדו אלפא וזוי
וסבר דקביל לגזביינא הא לית ליה
לרבי אליעזר דמיון דלא שוי לזכרון
דברים צעמא הוא דנקיט ליה
ושומר חנם הוא ור' עקיבא אית ליה
דשמואל ואמר סבר וקביל בתורת
משכון וכל כמה דלא מיהדרי ליה
לא לגבי: דכולי עלמא לית ליה
דשמואל. דלרבי אליעזר לא מפסדי
כלום ולר' עקיבא אינו מפסדי אלא
כנגד המשכון: שקונה משכון. לכל
מנין להתמייד כחונקין: אימור

הלווה על המשכון קתני אלא לא קשיא כאן
שהלווה מעות כאן שהלווה פירות והא
מדקתני סיפא ר' יהודה אומר הלווה מעות
שומר חנם הלווה פירות שומר שכר מכלל
דלתנא קמא לא שני ליה כולה רבי יהודה
היא וחסורי מחסרא והכי קתני הלווה על
המשכון שומר שכר כמה דברים אמורים
שהלווה פירות אבל הלווה מעות שומר חנם
שרבי יהודה אומר הלווה מעות שומר חנם
הלווה פירות שומר שכר אי הכי קמה לה
מתני' דלא כרבי עקיבא אלא מחזורתא
מתניתין דלא כר' אליעזר לימא בדלא שוי
משכון שיעור וזוי ובדשמואל קא מיפלגי
דאמר שמואל האי מאן דאזופיה אלפא וזוי
לחבריה ואנא ליה קתא דמגלא עילויהו
אבד קתא דמגלא אבדו אלפא וזוי אי
בדלא שוי משכון שיעור וזוי דכולי עלמא
אית להו דשמואל והכא בדשוי שיעור
וזוי וקא מיפלגי בדר' יצחק דאמר ר'
יצחק במנין לבעל חוב שקונה משכון
שנאמר יולך תהיה צדקה אם אינו קונה
משכון צדקה מנא ליה מכאן לבעל חוב
שקונה משכון ותסברא אימור דאמר ר'
יצחק במשכנו שלא בשעת הלוואתו אבל
משכנו בשעת הלוואתו מי אמר אלא
משכנו שלא בשעת הלוואתו כולי עלמא
אית להו דרבי יצחק והכא במשכנו
בשעת הלוואתו ובשומר אבדה קא
מיפלגי דאיתמר שומר אבדה רבה אמר
כשומר חנם רב יוסף אמר כשומר שכר לימא
דרב יוסף תנאי היא לא בשומר אבדה
דכולי עלמא אית להו דרב יוסף והכא
במלוה

נימא בדלא שוי שיעור וזוי ובדשמואל קמיפלגי. פי' כקונט' אצל
דשוי הוי לכ"ע ש"ס וסילאי שנוטת היינים (שנוטת דף
מג: ושם מד: ד"ה מא) יש ספרים דגרסי ה"ד אי דשוי שיעור
וזוי מ"ט דרבי אליעזר אלא דכלא שוי ובדשמואל קמיפלגי משמע
כפ"ה דשוי מודו כ"ע וקשה דל"כ
אמאי קאמר דמתניתין דלא כר'
אליעזר לוקמה דשוי שיעור וזוי
ומיתי ככ"ע וכו"מ הא דקאמר
דמתניתין דלא כרבי אליעזר היינו
לפי המסקנא דפליגי דשוי שיעור
וזוי ודבר דיוסף דהא לרבה דהלכתא
כוותיה פליגי לפי המסקנא דשמואל
דפ"ה בפ"ב לעיל (דף כט. ושם ד"ה
והו) ומיהו יש לומר דלא מצי
לאוקמי מתני' דשוי וככ"ע דאין
סברא שחלוק רבי יהודה על רבי
אליעזר ור' עקיבא אלא ודאי מתני'
דכלא שוי איירי אצל קשה כיון
דשוי שיעור וזוי לכולי עלמא אבדו
מעמיהו אס כן דכלא שוי מה שכנגד
המשכון נמי אבדו לכ"ע ואס כן
אמאי ישבע לרבי אליעזר שאבד
המשכון בלא פשיעה מה מריח
מאותה שנוטה והלא המעות שכנגד
המשכון אבדו אפי' לא פשע והיתירם
על המשכון יטול אפי' פשע במשכון
כיון דלית ליה לדשמואל וכו"מ כמו
שפירש בקונטרס דהיכא דלא ינקט
שיעור וזוי אפילו כנגד המשכון לא
יפסדי לר' אליעזר משום דלא נקטיה
אלא לזכרון דברים צעמא זה אין
נראה דאי דשוי אבדו מעמיהו אף
על גב דלית ליה לדשמואל אס כן
ע"כ לא אבדו אלא מטעמיה דרב
יוסף דמשום מלוה חו"ש ומהאי
טעמא נמי יפסדי ליה שכנגד המשכון
דכלא שוי דהא כ"ש ששעה מלוה
שהלווה על המשכון מועט ועוד
דלפי גירסת הפסחים היה משמע
כרב יוסף וק"ל כרבה כדפריש"י בפ'
אלו מילואות (סו) ומיהו יש לומר
דבדשוי הוי לכ"ע שומר שכר ולא
מטעמי דרב יוסף אלא מטעמיה

דשמואל דחשיב כאלו פירש אבד המשכון אבדו מעותין וכי לא שוי
שיעור וזוי בשעת הלוואה לא נקיט ליה אלא לזכרון דברים צעמא
אפילו כנגד המשכון לא חשיב כאלו פירש אליבא דרבי אליעזר
מ"מ דזוק הוא ונראה לפרש לימא דכלא שוי ובדשמואל קמיפלגי
פי' אף דכלא שוי ובדשמואל קמיפלגי ולא דבר' יצחק ורבי יוסף
דבטעמיהו לא מצי פליגי אלא דשוי ועוד דלפי האמת לא פליגי
אף מה שכנגד המשכון דמאיה טעם יפסדי כיון דלית ליה לדשמואל ורבי עקיבא אית ליה דשמואל וזהכי לא איבד
המשכון והא דמתניתין שומר שכר לאו דוקא דהא האי לינא לא שייך אמעות יתירים על המשכון אלא כלומר דיון ש"ס דמפסדי הכל
בגניבה ואבדה ולא בחונקין א"כ מתניתין איירי בדשוי דסתם משכון שזה כנגד כל החוב ולכן קרי ליה ש"ס:
לא דבוי ע"מא אית דהו דשמואל. בפרק שנוטת היינים (שנוטת דף מ: ושם ד"ה מתי) פריך לשמואל מדתני קלע הלוימך עליו
ושקל היה שזה והלה אומר לא כי אלא שלשה דינרים היה שזה חייב ואמאי לימא הא קבלתיה וגרס בספרים וכן פי' בקונטרס
דמתניתין דפריש כי קאמר שמואל דכלא פירש להאי גירסא א"ש דלא מצי למימר הכא כולהו אית להו דשמואל דאי ר' אליעזר אית
ליה דשמואל למה ישבע ויטול נהי דלית ליה דרבי יצחק מטעמא דשמואל יפסדי הכל אפי' לא פירש ולא שוי כ"ש דשוי ואי איירי
דפריש שלא יפסדי לא היה חולק ר' עקיבא אבל לפי גרסת ר"ח דגרס התם מתני' דכלא פירש ושמואל דפריש שיאבד כל מעותיו
וכן נראה לר"ת שיקר דאין סברא שיאבד כל מעותיו דכלא פירש וה"פ למאן דמוקי פלוגמיהו דשמואל דר' אליעזר לית ליה דשמואל
ואף על גב דפריש לא יועיל דאסמכתא היא וכיון דלא איבד מעות הימירים על המשכון גם מה שכנגד המשכון לא הפסדי דאמר
באזוהי נשך (לעיל דף סו: ושם) דמי קאמר ליה קני לגזביינא ור"ע סבר דלא מקרי אסמכתא אלא היכא שאמר להסמיך חנינו על דבריו
כגון אס אזיני ולא אעביד אשלים אלפא וזוי אצל הכא המלוה מתל כל חובו אס יפסד המשכון וקשה דלפי גירסא זו אמאי לא קאמר
הכא כולי עלמא אית להו דשמואל היכא דפריש אבדו שוי שיעור וזוי ולא פריש ודבר' יצחק קמיפלגי דהא הלכתא כותיה דשמואל
דרב נחמן ונהרדעי ק"ל כותיה התם יש לומר דסבר גמרא דאי בדפריש מפסדי כל החוב דכלא פירש נמי מפסדי כנגד המשכון דמה
שכנגד המשכון דפריש דמי ולהכי לא מצי למימר כולי עלמא אית להו דשמואל דל"כ לר' אליעזר למה ישבע ויטול כל מעותיו דמה
שכנגד המשכון יש לו להפסדי כיון דאית ליה דשמואל ומכל מקום הלכתא כשמואל דפריש ור"ח פירש דאין הלכה כשמואל וטעמא משום
דקאמר הכא כולי עלמא לית להו דשמואל ואין זו ראייה שכן דרך הגמרא לדמות דכולי עלמא לית להו אע"ג דכן הלכה כיון דלא מצי
למימר כולי עלמא אית להו ועוד דלפי האמת דק"ל כרבה פליגי בדשמואל וקאי רבי עקיבא ומתניתין דשמואל וא"כ ק"ל דשמואל ואע"ג
דרב פליגי עליה דהא בפרק הוצב (לעיל דף מ: ושם) מדמי פלוגתא דרב דערבון לפלוגתא דרשב"ג ורבנן גבי ואינו שזה אלא פלג
ובשנוטת (דף מד:) מדמי פלוגתא דרשב"ג ורבנן לדשמואל א"כ פלוגתא דשמואל ורב לענין מי שפרע דליקורא איתמר והלכה כרב
בליקורא (י"ג דשמואל לענין דינא איתמר והלכתא כשמואל דביי ועוד דר' יוחנן פליגי אדרב ערבון וסבר כשמואל וקיימא לן ז"ר
ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן וכרב נחמן קיימא לן דביי לגבי כולי עלמא וסבר כשמואל:

ר' יוסף רב יוסף תנאי היא. פירש בקונטרס דרבה ודאי תנאי היא ולעיל פירשתי בפרק שני (דף כט. ושם ד"ה והו) דרבה ודאי לאו
תנאי ומוקי פלוגמיהו דשמואל וכולי עלמא אית להו דרבה אצל רב יוסף כי נמי פליגי דשמואל ר' אליעזר דלאו כותיה:
במלוה

צ א ב מ"י פ"י מהל'
שפירות ה"ל א ועיין
בהשגות ובמ"מ וכל"מ
סגן עשין פט טו"ט ע"מ
פ"י ע"כ פט"י ב וע"ש
בהג"ה:

תורה אור השלם

1 הקשב תשיב לו את
העובט כבא השמש
ושכב בשלמחו וברכך
ולך תהיה צדקה לפני ה'
אלהים: דברים כד יג